

Khuyết Danh

Ăn Trộm Dạy Con

Sưu tầm: Như Thủy

Xưa có một tên đạo chích rất lành nghề. Một hôm, con trai ngỏ ý muốn học nghề của cha. Tên ăn trộm liền dẫn con đi thực tập.

Hai cha con đến một nhà giàu có, đánh bã cho lũ chó chết mê một xong, đạo chích đào ngạch, khoét vách dắt con chun vào nhà.

Cả nhà ngủ say như chết. Tên trộm thấy một cái rương to còn trống bèn giở nắp rương bảo con:

- Con chun vào đây, hốt hết đồ đạc bỏ vào bao cho cha.

Thằng con y lời, đạo chích liền đóng nắp gài khoen lại ... rồi lên ra khỏi nhà, hô hoán lên âm ỉ:

- Ăn trộm! Ăn trộm!

Chủ nhà bừng tỉnh, thấy nhà bị khoét vách, dáo dác tìm kiếm hồi lâu, không thấy động tĩnh liền đi ngủ lại.

Thằng con lão đạo chích nằm chết điếng trong rương, tái tê vì sợ và hận cha khôn tả. Hồi lâu hần nghĩ ra một kế thoát thân, bèn lấy tay cào sột soạt vào thành rương và giả tiếng chuột kêu "chí ... chí ..." để đánh lừa chủ nhà.

Nghe chuột kêu, chủ nhà vội thức giấc, đốt đèn mở rương đuổi chuột. Thằng bé liền nhồm dậy, tắt đèn, xô té chủ nhà, tông cửa chạy một mạch. Chủ nhà lục tục kéo nhau, vừa chửi vừa đuổi theo.

Thằng bé chạy đến đường cùng thì gặp một cái giếng, nó vội vàng ôm một cục đá to liệng xuống giếng và tri hô:

- Thằng ăn trộm rớt xuống giếng rồi ... Làng xóm ơi!

Mọi người đổ xô nhau kéo đến giếng để bắt trộm. Thằng bé chạy thẳng về nhà.

Gặp cha, thằng bé oà lên khóc. Và không tiếc lời để oán trách cha. Lão đạo chích mỉm cười nói:

- Khoan đã ... Con hãy kể cho cha nghe con đã thoát thân bằng cách nào?

Cậu con thuật lại từ đầu chí đuôi. Lão đạo chích vỗ tay cười ha hả:

- Hay quá, con tôi đã thành nghề rồi!

Lời bàn

Em thân mến, hốt của báu bỏ vô bao và vác về nhà xài. Khi có người dắt đi, đào ngạch, khoét vách sẵn ... là một điều mà bất cứ thằng cu con nào cũng làm được, nhưng phải tìm cách thoát thân một mình thì chỉ có thằng Cu này. Vì vậy mà lão đạo chích mới cười ha hả khi nghe con mình thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Còn chúng ta, nhờ nghiệp lực dẫn dắt chui vào thế gian này, tôi và em giống như thằng Cu con đang lúi húi hốt ngũ dục nhét cho đầy túi tham của mình thì "ầm" một cái, cửa rương khoá chặt. Đó là lúc chúng ta bị vây bủa và phải đối diện với bát phong. Lợi, suy, sướng, nhứt, khen tặng, vinh nhục, vui buồn, v.v... oà lên khóc than và không tiếc lời oán trách mẹ cha, thượng đế ... thì ai làm cũng được. Nhưng làm sao để tự tại trước bát phong thì ... tùy theo sự khéo léo của từng người. Nghệ thuật ăn trộm, nghệ thuật sống hay nghệ thuật thiên chi là một thôi em ạ! (07/1983)